

Како сам убио љубав или Прича о великом црном цину

Лука Дојчиловић

Корачао сам брзо, удубљен у мисли о управо завршеној утакмици. По ко зна који пут кроз главу су ми пролазиле слике лоших додавања, неорганизованих напада, непрецизних шутева... Замишљен, обузет потпуном разочараношћу у игру тима, нисам ни приметио да стојим, чекајући да пређем улицу, иако је на семафору већ било зелено светло.

Из мисли ме је тргао познати звук и измамио ми осмех на лице. Подигао сам главу тражећи извор изненадне среће и схватио да стојим испред музичке школе кроз чије се отворене прозоре чула музика. Осетио сам како ми се расположење поправља и решио да седнем на клупу у непосредној близини.

Из низа извођених мелодија издвајао се један посебан звук - звук клавира, моје прве, велике љубави. Имао сам тек шест година када су ме родитељи одвели на први час. Био сам мали, па ми је клавир изгледао као велики, црни цин, али је сав страх нестајао када сам чуо звуке које је правио. Почео сам редовно да вежбам и чинило ми се да ме је, што сам више радио, цин награђивао лепшим мелодијама.

Другови су почели да ме задиркују и говоре да је клавир женска ствар и да треба да будем као и сви остали и играм мушку игру – фудбал. Играла су сваки дан и били су стварно срећни, а мене су испраћали подругљивим погледима и коментарима сваки пут када бих одлазио у музичку школу.

Почео сам да патим. Другови су бивали све бољи фудбалери, док сам ја био одбачен из њиховог друштва. Трпео сам то, како ми се чинило, веома дуго и нисам смео никоме да се поверим, док једног дана нисам рекао родитељима да ме испишу са часова клавира и упишу на фудбал. Убеђивали су ме да то не радим и давали ми многе разлоге, али сам био упоран у својој одлуци па су ме на крају послушали.

Постао сам одличан фудбалер, омиљен међу друговима и заборавио на клавир све до данашњег дана када сам, ни сам не знам зашто, прошао поред музичке школе где ме је велики, црни цин својом музиком подсетио како сам љубав према њему некада давно убио.

Препорука наставнице:

поводом литерарног конкурса који је расписало удружење грађана "Trablmejker" шаљем вам рад ученика 8б одељења основне школе при Математичкој гимназији у Београду. Лука је не само одличан ђак, већ и успешан такмичар у природно-математичким дисциплинама. Отуда сам сматрала да су његова литерарна интересовања изузетак од правила и да их зато треба наградити, ако ничим другим, оно бар слањем на неки од литерарних конкурса. Прича коју је Лука написао можда није у рангу оних које ће пристизати на ваш конкурс, али можда буде занимљива другој деци (уколико имате намеру и њима да се обратите кроз ваш зборник). У сваком случају, драго нам је да можемо да учествујемо на вашем конкурс.

С поштовањем, проф. српског језика и књижевности Анђелка Петровић